

ROBERT

BEERNINK

KRU | PRUIMTE

KBV | BVNIMTE

Inkijkexemplaar

ROBERT BEERNINK

KRUIPRUIMTE
KRUIPRUIMTE

Ambilicious Breda | Kalmthout

Eerste druk 2019

Copyright © Robert Beernink
www.robertbeernink.nl

Omslag vormgeving Probeeld Ambilicious
Binnenwerk vormgeving Probeeld Ambilicious
Taalkundige redactie Mieke Hulsebosch
Eindredactie Inanna van den Berg | Ambilicious
Copyright © 2019 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-92551-65-8 | NUR 330
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

KRUIPRUIMTE
KBUIBBUIMTE

Inhoudsopgave

I	Drempel	11
II	Echostappen.....	14
III	Solliciteren	16
IV	Logo	20
V	Aan Het Werk.....	22
VI	Anna.....	26
VII	Een Huwelijkskandidaat.....	29
VIII	Het Luik	33
IX	De Architect	35
X	Geschiedenisles	38
XI	Bedrijvigheid	43
XII	Op De Vlucht	47
XIII	Betrokken En Dienstbaar	51
XIV	Nostalgie	57
XV	Deeltijdbaan.....	61
XVI	Borrelend Bloed.....	66
XVII	Veroordeling.....	69
XVIII	Expeditie.....	76
XIX	Jubileumviering.....	83
XX	De Stal.....	89
XXI	De Navelstrik.....	94
XXII	Kinderkopjes.....	99
XXIII	Turks Fruit.....	105
XXIV	Roosters	109
XXV	Levenskeuzes.....	115
XXVI	Stamboomwortels	122
XXVII	Opties.....	127
XXVIII	Verraad	133
XXIX	De Hand	139
XXX	Duel.....	141
XXXI	Huis En Haard.....	148
XXXII	Contact.....	153
XXXIII	De Ring.....	158

Inhoudsopgave (vervolg)

XXXIV	Grote Schoonmaak.....	164
XXXV	Verbintenis	173
XXXVI	Echostreken.....	180
XXXVII	Makelen	186
XXXVIII	Rookgordijn	191
XXXIX	Bankschroef.....	196
XL	Kruisteken.....	202
XLI	Deel En Heers	208
XLII	Ondersteboven	214
XLIII	Spaanse Vlieguren.....	218
XLIV	Muntenmachine	222
XLV	Verhoudingen.....	230
XLVI	De Ladder.....	234
XLVII	Aanslagen.....	241
XLVIII	Het Houtspoor.....	246
XLIX	Contractbreuk.....	251
L	De Klapper	257
LI	Executie	261
LII	Afsluiting	267

Voorwoord

Een ingeving kan voldoende zijn om de motor van inspiratie te starten.

De sleutel voor 'Kruipruimte' lag thuis. Lopend van kamer naar keuken vroeg ik me af: wat gebeurt op dit moment een kleine meter onder mijn voeten, in de kruipruimte?

Mijn fantasie ging hiermee aan de haal. Boeiend, tevens huiveringwekkend.

Het concept kruipruimte is zowel nabijheid als afstand: het is immers onmogelijk tegelijkertijd ondergronds en bovengronds te zijn. Wat speelt zich af aan de andere kant van de de plafondvloer? Deze vraag vormt het basisgegeven voor 'Kruipruimte'.

De uitdaging er een pakkend verhaal van te maken was niet gelukt zonder de plezierige samenwerking met de fantastische mensen van Ambilicious, uitgever van verhalen en in het bijzonder redacteur Inanna van den Berg.

Robert Beernink

I Drempel

0

De vorige keer dat ik over de drempel van een nieuw huis stapte, droeg ik een jonge vrouw in witte bruidsjurk in mijn armen. Openlijk bespied door mijn schoonouders in de villa naast ons, ontvoerde ik de erfgename van een aanzienlijke en vermogende familie uit hun leven. Dat dacht ik toen.

Nu heb ik een onhandig grote kartonnen doos in mijn armen en struikel. De doos smakt op de grond, scheurt open en de inhoud ligt verspreid door de kleine gang. Geërgerd kijk ik naar het glimmende parket. Geen oneffenheid te zien.

‘Welkom,’ mompel ik en op mijn knieën veeg ik de inhoud van de doos bij elkaar. Met de vlakke hand strijk ik over het glad geschuurde hout. De oorzaak van mijn bijna-val blijft onduidelijk.

Na een paar keer heen en weer lopen staat mijn hele leven voor me in vijf plastic kratten en op de salontafel. Daar heb ik de spullen uit de verongelukte verhuisdoos verzameld. Al het andere rondom mij heb ik in bruikleen. Het lijkt hier wel een kringloopwinkel. Ik sta te midden van drie decennia woonstijlen: twee gifgroene clubstoeltjes, een mastodont van een bruine leren bank, een stel teakhouten bijzettafeltjes, de volgepakte eiken salontafel en een grenen bergmeubel met glas in de kastdeurtjes. De keuken in decor ‘Patrice’ is op het aanrecht, een sputterende koelkast en oude manke wasmachine na, leeg. Op de eerste verdieping, in de enige slaapkamer met twee ramen, staat een twijfelaar met een verweerde matras op een incomplete lattenbodem. De hang-legkast biedt ruim plaats aan de inhoud van mijn twee kratten met kleren. De andere twee slaapkamers zijn leeg, net als de kleine badcel met douche en wastafel.

Ik rol een slaapzak uit over het bed en ga liggen. Het bed kraakt. In tegenstelling tot beneden, waar elke stap een reactie oproept, houdt de vloer zich hier stil. Ik kom overeind en stamp een paar keer, krijg echter geen antwoord. Slijtgaten rond de poten van het bed verraden dat onder het verschoten grijze zeil met ooit kleurrijke Mondriaan motieven een betonvloer ligt. De slaapkamer met het bed beslaat de breedte van het huis. Ik zet het raam aan de straatkant open. Niet te ver. Deze buurt heeft een bedenkelijke reputatie. Het raam aan de zijkant wil niet open. Dat is de bonus van een hoekhuis in een lange rij saaie identieke woningen in een doodlopende straat.

In het gipsplaten plafond van de kleine overloop zit een luik. Ik laat de vliering voor wat het is. Dat is van later zorg, of eigenlijk: het is van helemaal geen zorg. Ik heb niets om erop te zetten.

Liever had ik een modern appartement gehad. Of een studio. Helaas waren er geen keuzeopties. Ik moet het hiermee doen. Meer zit er voor mij niet in, na de scheiding.

Voordat ik met de kratten en de doos naar mijn nieuwe thuis reed, zat ik met mijn voormalige schoonvader Jaap van Balsteren bij zijn vriend, de notaris Tjeerd Breuk.

‘Let goed op het kettingbeding in de akte, meneer Hoefslag,’ zei de notaris belerend. ‘Het huis wordt geleverd door een vennootschap van Bouwbedrijf Van Balsteren onder de voorwaarde dat u het gedurende de eerste tien jaar alleen mag aanbieden aan dezelfde of een andere vennootschap van Van Balsteren.’ Ik lag aan de ketting.

‘Maar we kopen niet, meneer Hoefslag,’ zei ex-schoonpapa. Dat had ik wel begrepen.

‘Ik zit er dus minimaal tien jaar aan vast!’ De heren aan de andere kant van de tafel knikten.

‘U mag de handen dichtknijpen. Het is een genereus gebaar van de familie,’ voegde de notaris met een beminnelijke

intonatie nog toe, toen hij op de laatste dag van februari de transportakte zwierig, bijna feestelijk, tekende. 'Een eigen huis zonder hypothecaire schuld is een bijzonderheid.'

Dat kon ik niet ontkennen. Toch voelde ik me er niet minder belazerd door.

II Echostappen

1 dag na 0

Voor de tweede maal stap ik door de voordeur met een krat. Na het struikelincident gisteren, loop ik omzichtig door de gang. Zaten de verhuiskratten en de gesneuvelde doos vol privéprullaria, de inhoud van deze krat is van levensbelang: bier. Na een periode in mijn leven die in het teken stond van dure geclassificeerde wijnen, keer ik terug naar mijn lievelingsdrank. Het is goedkoper en je krijgt meer inhoud voor hetzelfde geld.

In de voortdurend onregelmatig zoemende en borrelende koelkast zijn drie van de vier schappen leeg. Op de glasplaat boven de groentelade stapel ik de bierflesjes twee rijen hoog. Een flesje zet ik op de salontafel en zoek een geschikte plek voor het krat.

Onder de trap in de gang zit, naast de wc, een deur. Ik doe hem open en een lampje knipt aan. De ruimte is leeg, op twee houten planken aan de muur met de burens. Op de vloer ligt rood marmoleum. Ik laat het krat daar in het donker achter.

In de woonkamer plof ik neer op de bank. Vergeten, verdorie. Ik loop naar het aanrecht. Met de flessenopener in de aanslag ga ik terug en wil gaan zitten. Iets onbestemds achter me, een geluid, houdt me tegen. Ik zie niets, ben alleen.

Met een nooit afgeleerde automatische handbeweging wip ik de kroonkurk van de hals. Het zacht sissende geluid van ontsnappend koolzuur klinkt ouderwets vertrouwd. Ik zet het flesje aan mijn mond en drink het in een keer leeg.

‘Aaaahhh. Wat lekker!’ zeg ik tegen mijn spiegelbeeld in het glas van het bergmeubel. ‘Hoe laat is het?’

Vier uur, meldt mijn horloge.

Tijd genoeg! 'En je moet ophouden met tegen jezelf praten,' vermaan ik mezelf.

Ik loop naar de keuken. Daar is het weer! Ik blijf staan en kijk om me heen, nu schichtig, want ik kan het niet verklaren. Er is niemand anders hier en toch hoor ik ...

Ik doe nog een stap richting keuken en ... ja, daar is het weer. Ik hoor voetstappen, word achtervolgd! Doe ik een stap, dan klinkt achter mij een stap. Doe ik twee stappen, dan hoor ik er twee. Hoe kan dat?

Ik doe nog een stap en luister. De stap die mij achtervolgt klinkt hol. Een echo? Is de ruimte onder de vloer een klankkast? Een diep gat, waaruit het geluid na een seconde terugkaatst? Zo lang duurt het: stap, nul, een. Onmogelijk!

Ik reken als een razende. Hoe diep is die ruimte onder mij dan wel niet? De helft van de geluidssnelheid per seconde: 170 meter. Ik ben bang, durf niet op deze vloer te blijven staan. Als ik er doorheen schiet, dan ...

Ik verman me, kijk nog een keer achterom, let niet goed op en bots tegen het kozijn van de keukendeur. Het lege pijpje schiet uit mijn hand. Met drie doffe klappen stuitert het flesje over de kamervloer en rolt een meter door voor het stilligt. Ik wacht en hoor niets.

'Idioot,' zeg ik tegen mezelf, raap het flesje op, zet het op het aanrecht en pak meteen een volle. Ik loop naar de bank, alleen met mijn eigen voetstappen. Het is de echo in mijn lege hoofd, houd ik me voor. Ik ga zitten en probeer me te ontspannen. Dan hoor ik drie doffe klappen bij de keukendeur. Het zweet breekt me uit. (...)